

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ,

CARRER DE LA PRINCESA,

número 4, pis 2.

2 cuartos.

ADMINISTRACIÓ,

LLIBRERIA DE EUDALT PUIG,

Plassa Nova, núm. 5.

2 cuartos.

LA BARRETINA.

SEMMANARI POPULAR.

SUMARI

DE LAS MATERIAS QUE CONTÉ AQUEST NÚMERO.

Any nou vida nova, per Antonet Serra.—L'Anunciació, poema, per Serafi Pitarra.—Rum rum, per F.—La sabateta al balcó, per Antonet Serra.—Cuentos de color de Fum, per Joseph Cornet.—Acudits, per S.—Endevinallas.—Xarada per A.—Geroglífich.—FOLLETI: Las Joyas de la Roser, per Guadalupe Cortes Wyghlen.

ANY NOU VIDA NOVA.

¡Any nou vida nova!...

Aixís ho diu tothom, quan s'acaba l'any vell y quan s'estrena l'hereu; aixís ho diuen los richs y los pobres, los murris y los homens de bé, los usurers y los derrotxadors, los lladres y los que no ho son.

¡Any nou, vida nova! santa máxima, bell principi, divina teoria... pero máxima que ab tot y ser santa no es observada, principi que ab tot y sa bellesa no es professat per ningú, teoria, en fi, que a pesar de la seva divinitat, no es posada en práctica per cap partidari, per cap satélit de la teoria.

¡Any nou, vida nova!... La máxima prou está bé, lo fondo que conté no pot cabrer mes de lo que hi cab, adintre de la esfera del sentit comú; es de tot punt imposible qu'estigui mes en armonia de lo que realment ho está, ab la idea que diuen que presideix a ne'l present sigle.

¡Any nou, vida nova!... es á dir: usurer que fins ara has estat descuartisant als infelissos miserables que han tingut la desgracia de venir á cáurer en las tevas grapas; usurer que fins al dia de avuy t'has burlat impunement de la miseria, qu'has estat escarnint y fent mofa á la desgracia, que no has tingut compassió del infelís cessant que t'venia á enmallevar quatre duros, ó de la infelís mare que no tenia per menjar, ó del pobre pare que no tenia pa per donar al seus fills quan li demanavan; usurer: desde avuy ¡any nou, vida nova! cambi de costums, desferro complert de aqueixos habits que deshonoran á qui 'ls porta...

¡Any nou vida nova!... es á dir: lladregot que fins ara habias viscut tant sols de lo que no es, ni ha sigut, ni podrà ser may teu; que fins ara has estat portant la desolació y las llágrimas á una infinitat de familias; lladregot que fins avuy has estat robant en despoblat, que has fet tornar pobre al que una hora avans era potser mes rich qu'en Xifré; lladregot: desde'ara en endevant abandonarás la teva carrera criminal y procurarás tant sols tornar á cada hu lo que sigui seu, y aixugar las llágrimas que los teus actes criminals hagin fet derramar.

¡Any nou, vida nova!... aixó es: banquer opulent, home rich, que contes los millons en tas arcas com las arenas en los rius y las estrellas en lo cel; home opulent que fins ara sols t'habias recordat d'emplear las tevas riquesas. no mes que per donar convits, per anar á fora á pendrer aigüas que de res curan y que per res son bonas, que per res t'habias recordat dels infelissos que no tenen per menjar, que van mal vestits porque 'ls falta roba y que's vehuen precisats á dormir en despoblat per careixer

de una trista cabanya; desde avuy no rebrás als menesterosos ab aquella indiferencia que horripila y encent las sanchs, desde avuy procurarás emplear las tevas riquesas de una manera millor que no ho has fet fins ara, procurarás emplear los teus tresors tal com la lley de Déu nos mana, fent bé al próxim, socorrent á nostres germans.

¡Any nou, vida nova!... en fi, per acabar: tots los homens dolents, tots los pillos, tots los murris procurarán tornarse honrats y homens de bé.

Aixó es lo que vol dir: ¡any nou vida nova! No vol dir tornar á las andadas, y deixar tant sols de menjar galls, turróns y neulas.

Y si no vol dir aixó, si es que jo m'equivoco... no hi fa res: any nou vida nova, hauria de voler dir lo que jo desitjo, y no lo que volen los pillastres de conveniencia.

Y vostes, lectors, ¿quina de las dugas opinions troban mes acceptable?

ANTONET SERRA.

LA ANUNCIACIÓ.

POEMA.

Per Serafi Pitarra.

Spes mea.

Corono l'arpa d'or de blancas rosas,
Also mos ulls á la estrellada esfera,
Me volto de las flors que mes hermosas
Regala als seus jardins la primavera,

Recordo tendras queixas amorosas
D' enamorada tórtola que espera;
Acert demano al cel, llum, armonia,
Y dolsa inspiració per l' arpa mia.

Donau-me alé d' aromas, rius de plata,
Las franjas d' or del horisont divisa
Mars de cristall ab peixos de escarlata,
Y estrelles ab que l' cel al món encisa:
No sia la natura avuy ingrata
Al esperit que per bellesas frisa;
Bellesas donga l' mon, y per sa gloria
Jo de un prodigi cantaré la historia.

Amants fidels en Nasareth moraven
Lo mes angelich ser y una donzella:
A n' ell Joseph lo cast l' anomenavan
Y era Maria l' nom doçissim d' Ella.
Aixis ditxosos al Senyor n' alsavan,
Olvidantse del món, tendra querella,
Com planta de duas flors que solitaria
Donés en Hoch de olor, dolsa pregaria.

Un jorn devant l' altar s' agenollaren
Y una corrent d' amor baixar sentiren
Als cors que l' un a l' altre s' entr-garen
Quand castos, al Senyor, junts l' oferiren;
Las bóvedas del temple s' elevaren
Ab los sospirs que de sos pits exiren,
Y aquets, pe l' mon deixant balsamichs rastres,
Llansats al blau espay, foren nous astres.

L' amor que en ell los ángels alabavan
Era tant cast y pur com l' amor d' Ella,
Y aixis, com purs amants, no marxitavan
Las flors de la garlanda de donzella.
Entre ansias amorosas esperavan
La mort que obrint lo cel la ditxa sella,
Y encara l's serafins guardan memoria
D' aquells amors de inolvidable gloria.

Tenian per palau caseta blanca
Ahont los aucelletos sos nius hi feyan,
Y com petxina que sas perlas tanca
Tancada sempre la caseta veyan:
Pels arbres y las flors, de branca en branca,
Ab cants doçissims alegrarla creyan,
Y missatgers del cel, dantli armonia
Guardavan la morada de Maria.

Pe l's llamps y la tempesta respectada,
Besada per un' aura planyidera,
Pe l's raigs primers del sol amanyagada,
Voltada de jardins en primavera;
Pe l's astres y la lluna platejada,
Quant ab ells regna en la celeste esfera,
Semblava que del cel cayent coloma,
Dormint en llits de flors, visques de aroma.

Era porque l' Senyor guardava en ella
La planta hermosa que oferir debia,
La que obrintse pel món tendra ponzella
Al home del pecat redimiria;
Per co era l' camp hermós, la casa bella,
Y tan dols l' aire per lo entorn corria,
Que lo cor del qui creu encara alcança
Las aurás que portava de esperança.

Un jorn dins d' ella y en sa cambra, trista
Sos prechs al cel la Verge n' elevava;
Naxia l' sol molt lluny, mes á sa vista
Pe l' mon son mantell d' or arrossegava,
Monarca victoriós en sa conquesta,
Hermosura al passar per tot deixava;
¡Mes ¡ay! que un sol brillant tampoch admira
A qui del mon se plany y al cel suspiral

Sos ulls ficsant en lo alt plens de dulsura,
Com fonts de un cor que creu espera y plora,
Mostravan ab sa mistica tristura,
Al ser angelical que al cel anyora;
Mes brolla dols sonris de sa amargura,
Ne llú ja en sa mirada encantadora,
Y arrancantli lo goig aguda espina,
Sa faz ja hermosa transformá en divina.

Aixis quant pur cristall de cop s' endola
La gota de rosada que l' fret gela,
O quant mirall del cel, est se ennuvola
Y reflectinlo ruent tota s' entela;
Ne sent un raig de sol que l' aconsola,
Ne sent un raig de sol que la desgela,
Y torna á ser brillant, pura, y hermosa,
La joya de la flor per hontse se s' fosa.

Ditxosa en tal moment, Ella ignorava
Perque n' era lo pler que allí sentia,
Mentres un núvol que rosat baixava
La cambra de pòls d' or tota n' umplia;
Per los perfums purissims que llansava
Sospirs de sers angelichs portaria,
Quand al pensarho ab goig veu la donzella
Al ángel Sant Grabiél mirantse en ella.

(Seguirá en lo número de diumenge.)

RUM RUM.

Varem assistir á la ignocentada del teatro de Ro-
mea, y á pesar de ser ignocentada, debem dir que
no varem sortir enganyats. Se va estrenar una gata-
da d' en Pitarra, titulada «Lo gran que», gatada molt
aproposit per un dia de Ignocents; lo publich va
riurer molt. Lo desempenyo, fent escepció de la
senyora Soler, que ho va fer molt bé, y de los senyors
Fontova y Tutau, nos sembla que podia haber anat
millor. Tots los actors compregueren perfectament
los seus papers, pero deuen e sejarlos mes.

«La Barretina» publicarà ab molt gust tot alló que,
mereixent ser publicat, vostés tinguin la amabilitat
de enviar á lo seu director que viu carrer de la Prin-
cesa, núm. 4, pis segon. En lo nostre periodich hi
caben tots los géneros, aixis lo serio com lo festiu;
desde la composició mes romántica á la composició
mes humorística. Sols un consell voldriam donar á
los escriptors, si es que prou autorisats estem, per
poder donar consells á ningú, y es: que procurin
desterrar lo género de literatura vuyda, que á res
conduex y cap fi laudable porta. Las composicions
que ns siguin remesas tenint un fondo moral é ins-
tructiu, ja sigan festivas, ja sigan serias; eixas serán
las preferidas. Animo, donchs, cultivadors de las
lletras catalanas: á treballar moralisant, á escriurer
instruint al poble.

Debem advertir á nostres lectors, que tota la cor-
respondencia que s' refereixi á la redacció de la
«Barretina», deurá remetre's á la direcció, y que la
que s' refereixi pura y simplement á la administra-
ció, del periodich deurá ser remesa á la llibreria de
D. E. Puig, Plassa Nova, núm. 5.

Algú de vostés s' haurá estranyat de que en la
cabessera de lo nostre diari, no hagi aparegut l' ar-
ticle d' introducció, explicant qui som y qui deixem
de ser, ahont anem, y quins son los nostres fins.
Nosaltres no ns entenem de promesas: los fets par-
larán. Ja tindrán ocasió de coneixens y de saber
ahont anem.

Debem tributar un elogi y un aplauso al senyor
Chas de Lamotte, per lo be que va representar lo
seu paper en lo drama la «Aldea de S. Lorenzo.»

Lo nostre estimat amic y col·laborador don Antón
Ferrer y Codina, está escribint un drama catalá ti-
tulat «Un Manresá de l' any vuit.» F.

LA SABATETA AL BALCÓ.

Qui sigui confrare, que
pregui candela.
(Refra catalá.)

Criaturas que ho sou de fet,
que sols sou grans d'estatura,
que sols teniu la figura
del homens, y sols l'edat;

puig teniu necessitat
de fe l' que fan los infants
poseu per mes que siau grans,
y á fe os ha de ser molt bó,
la sabateta al balcó.

Los que tót sovint falteu
als que son vostres semblants,
als que son vostre germans,
sens tenirlos cap respecte;
los que no tenint afecte
als vells, per re l's venereu,
poseuli, que hi trobareu
un llibre d'alló milló:
un tractat d'educació.

Los que os torneu crítics
sens saber filosofia,
lógica, psicologia,
estética y altres ciencias;
los que sols ab indecencias
sabeu parlar dels autors,
si l'hi poseu, allavors,
hi trobareu, es segü:
un poch de sentit comú.

Los que feu lo calavera
y que tant sols burla feu
de los preceptes de Déu;
los que aneu desesperats,
perduts, desencaminats,
convertits en perdularis
y á punt de ser presidaris;
per valtres, los protectors,
tenen uns caminadors.

En fi: l's que de tot feu mofa,
de las viudas y casadas,
fins de las noyas honradas,
sens mirar sexos ni edats;
los que dels infortunats
feu burla sens compassió,
poseula tots al balcó,
puig hi trobareu riquesa:
un poch de delicadesa.

Criaturas que ho sou de fet,
que sols sou grans d'estatura,
que sols teniu la figura
dels homens, y sols l'edat;
puig teniu necessitat
de fe l' que fan los infants,
poseu per mes que siau grans,
y á fe os ha de ser molt bó,
la sabateta al balcó.

ANTONET SERRA.

CUENTOS DE COLOR DE FUM.

Han passat molts anys: prous anys pera que ab las
ilusions arrivadas á son agost hagin caigut talladas
per la dalla del temps, segador universal; pera que
trovi mudats en arrugats olivers los que coneguí lli-
sas y dretas pollaneras. Allá en lo fondo de mos re-
corts, en lo comensament de mos dias, hi ha un es-
pectacle semblant á la posta de un dia de tempestat.

Recordo que havent quedat orfan desde molt nin,
vaig ser recullit per mon avi, que oblidan sas propias
necessitats sols pensá en que son net anava, sense
ell, á patir fam y fret. Y de aquell temps, que felis
fora si no hagues ja passat, me ve ab tota viva a la
memoria un espectacle que casa molt be ab lo es-
tat de dol de mon cor.

Mon avi feya carbonadas en las montanyas del Pa-
llars y en las nits de hivern que la molta neu nos
obligava á passar dins de la barraca, nos reuniam ab
los treballadors á la bora de la llar ahont espeterne-
gavan los jonchs de las ginesteras. A traves dels vi-

dres entelats per nostre alé, se veyan los cims del Pirineu embolicats ab blanchs llansols, dels quals enterbolava la blancor la fumera de la cabanada y la rojenca sombra dels centenars pins. En lo interior, lo fum de las pipas se confonia ab lo de la llar, de modo que uns á altres nos miravam com á la claror de un eclipse y aixis fantasmagoricament ressaltavannostres enmascaradas caras sobre las brillants parets de fumada noguera. Las vetllas eran llargas y com matar lo temps no coneixent sisquera lo joch ni altre cap vici? Lo avi nos contava cuentos inspirats per sa experiència y son bon cor. La edat li havia ensenyat desenganys y los desenganys donavan á sos cuentos un color apropiat al lloch en que 'ls contava.

Aquells mateixos son los que jo, juglar degenerat, vull narrarvos com de cullita de casa, per lo que me es precis retocarls' hi la forma. Tinch por de que aixis perdran sa sencillesa primera sense guanyar en bellesa de dicció; pero endevant las hachas, que si no ho fes aixis, que hi tindria meu jo que 'ls publico?

I.

LA BONAVENTURA.

Aixís parlá lo coronel francés, que en lo any vint y quatre teniam allotjat á casa nostra, una nit tot prenent café despres de dinar.

Era un temps molt diferent del de ara. La societat estava montada de un modo que no 'ns podem imaginar. Llavors tothom y tota cosa tenia son puesto senyalat ahont naixer, viurer y morir. Ni afavorit per la fortuna podia ningú esperar pujar mes alt que son pare, puig los propis mérits se estrellavan contra los insuperables obstacles de la preocupació y del sistema.

Per aixó no se acostumava á trovar entre los joves ambició, ni emulació sisquera. Hi havia, empero, una clase y una carrera que donava ample camp al desitj de ferse veurer. Los fills de casas nobles eran admesos en las escuelas militars y desde ellas podian

somiar en lo bastó de mariscal y en la direcció del Estat; pero fins allí cada hu confiava mes en los empenys y valiment de la familia, que ab lo que valgués ell mateix.

En Meudon fou ahont vaig estudiar fins á entrar al servey, y ahont me fiu amich de varios joves entusiastas tots, tots poetes y generosos. Un, entre ells, de gran talent y esperit, contragué ab mi una amistat á tota proba. Llástima que despres me'n apartá sa fortuna, matant la meua y fentme veurer generals y reys als que havian guerregiat sota mas ordres.

Una tarda passejavam ab lo company que he dit y dos ó tres mes per la campinya, quan se 'ns acostá una gitana espanyola, moreneta, de ulls de foch y graciós caminar.

—Bons senyors: digné, de la juventut es lo esdevenidor, ¿qui de vosaltres no voldrá saber lo que ha de succehirli demá?

—Gitana, li contesti ab cert malhumor, porque las doctrinas enciclopedistas, llavors en moda, no m' disposavan á la credulitat, fes ton ofici per siras y mercats, allí pot ser trovarás babaus que t'creguen.

—¿Perqué solsament la gent del poble ha de tenir cor y creencias? No sou vosaltres joves? no teniu desitjos y passions?

—Oh si! digné mon amich ¿perqué no creurer y esperar?

—Com es aixó? l'interrumpí, donarás fé á las paraulas de aqueixa filla de una rassa ignorant y descreguda?

—Y perqué no? digné ella en un raptó de ira y llevant foch ab sas miradas, ¿perqué los secrets del esdevenidor han de amagarse als descendents dels doctes del Egipte? Penseu que tot se trova en los llibres? La tradició que conservá al jueus la veritat divina, no pot havernos conservat la humana?

—Te rahó, digné mon amich.

—No n' te mes que tots los de la seva calañia, que buscan solsament fer son negossi. Espliquennos sino perqué sos pronostichs son sempre de color de rosa

y falaguers... la paga ha de estar en proporció de la promesa.

—No tant ni sempre, murmurá ella melancólicament, las sibilas de ara no profetisan sobre tripodes de or, sino sobre la pols de las carreteras. Pobres son; pero, mes que aquellas, ricas de fe y esperanza... Bons senyors, qui vol que li diga sa bona-ventura.

—Sens duple será bona?

—Cinch sou, y solsament de un puch contar glorias.

Tots i riguerem, menos mon amich que tenia lo front mes reflexiu que de costum.

—Qui será aquet? exclamarem.

—Pregunti qui vulla. Aquí s' veu lo valor. Tinch pera repartir tres catafalchs y un tronó... qui vol saber son dia de demá?

Nostres rialladas se feren estrepitosas.

—Prou! digné mon amich ab to resolt, ja no es cas de broma, parla!

Y allargá la ma á la gitana ab una resolució y serietat que 'ns imposá. Los ulls de la espanyola brillaren de alegría, los fixá per un moment en lo plamell que se li presentava y despres entoná ab monótona cantarella las següents paraulas.

—Pujant vas una pendentia montanya coronada per raigs de llum esplendorosa. Celestial armonia que en ella sona te atrau; pero los mes espesos boscos trencan é interrompen ton camí. Boscos son de centenars pins y corpulentas alsinas que de molts sigles han resistit la destrul del llenyador. ¿Qui te forsa contra la veu del cor y del pensament? Lo foch fa son ofici, los arbres mes altívols se abatan, tot queda pla, solsament se conservan las herbas á una altura pera totas igual. Oh temps de la igualtat! ditjós qui te veurá, mes ditjós encara qui podrá recordarsen.

Pujant vas, sens tornar la vista arerra y sols cuidante de tú. Altres aprofitan lo camí obert per las flamas; mes quants ne quedan entre lo caliu. Ja ets devant, ja molts coneixent ta estrella te segueixen y de ells y de altres á qui sens pietat sacrificas ne fas

— 4 —

La águila demaná aussili á la astucia del estornell, lo fort lleó no se desdenyá de usar de la guineu perfidiosa.

Un y dos y tres exercits baixaren dels Pirineus venentse per amichs traidorament. Mils y mils homes entraren en nostre hermós territori.

Se esparramaren com la aigua en una població descuidada, en una vinguda paulatina y sense remor. La perfidia 'ls hi doná los forts, la traició las ciutats; la indiferencia engendrada per los disbarats y vicis de una Cort tant inepta com corrompuda, sofri per un moment sos atropellos y vilèssas. En aqueix moment pogueren esclamar en lo deliri de son vergonyós triunfo: nostra es la Espanya!

Mes los pits no se conquistan com los regnes, ni se pren la voluntat com las murallas. Fondo remor se escolta en nostras terras, singular agitació se observa en sos habitants.

Lo invassor no dorm tranquil. Cada nit se trovan assassinsats soldats francesos; petits destacaments sucumbeixen á la forsa del veneno que han tirat á la cisterna del fortí; se descubreixen conspiracions y tramas. ¿Qué será?

Lo lleó espanyol mormola, y ans de que al mon asombre son rugit, son mormól fa tremolar.

Reduits pobles y vilas se impacientan; la bandera francesa es insultada, los escuts dels estanchs son trepitjats y lo paper que porta lo busto del rey intrús alimenta fogueras en las plassas. Arriba lo Dos de Maig. Brunza en los aires y arriba als quatre polos lo san crit de independencia.

La Espanya es llibre sols porque ho vol ser!!!

Era la nit del 5 al 6 de Juny del any de 1808. Mes allá del poble del Bruch lo camí ral que penosament puja la costa se engolfa entre putxets euberts de impenetrables malesas, y en una de sas giradas presenta sa direcció en frente de la venerada montanya de Montserrat.

La nit es fosca y callada. No brillan los estels en lo blau sostre, que desapareix derrera de un teló de negra boyra, ni en la campinya llueix un sol llum olvidat en una cambra de las moltas casas y masías que la poblan.

Lo paisatge es fosch com una gola de llop. Tot desapareix y se iguala baix un vel de obscuritat. La mateixa color trista presenta lo camí ral que lo bosch, que lo firmament.

BIBLIOTECA DE LA BARRETINA.

LAS JOYAS DE LA ROSER.

NOVELA CATALANA

ESCRITA PER

D.ª GUADALUPE CORTES WYGHLEN.

BARCELONA.

LLIBRERIA DE EUDALT PUIG,
Plassa Nova, número 5.

1863.

escala pera pujar mes amunt. La llum del cim ja te toca pareixent que te dona brillo propi; mes encara no ets dalt, si be com ningú ets gloriós. Oh temps de la gloria! ditjós qui te veurà, mes ditjós encara qui se'n recordarà.

Pujant vàs, ja portat en alas del destí, a replantar lo bosch que avans fou destruit: amichs y enemichs has sacrificat en ton camí a ta ambició. Falta que te tornes contra tu mateix y destruesques lo poch que de ton cor queda; y així ho faràs pera ser lo mes poderós. Oh temps del poderío ditjós qui podrà veurte, mes ditjós qui se'n recordarà...

Rato feya que un sonris de incredulitat se dibuixava en mos llavis; pero al veure que mon amich ho prenia per lo serio y estava molt ajitat, interrompi á la gitana dihent:

—Deixat de farándulas y concreta ton pronostich si no vols acabar de convenser 'ns de que tot es una mentida.

—Prengueuho com volgueu, vosaltres que careixeu de fe. Ell es qui me compren y lo únich que pot demanar.

—Parla donchs, clar y curt, digué lo amich.

—Tampoch vols deixar res al dupte? Escolta donchs: te assentarás en lo primer trono de la terra, disposarás dels altres fent de ells a ton gust y te enmaridarás ab la filla del mes gran monarca, que ara ni te voldria per servidor.

Tots vam esclatar en una riallada, vejent lo vulgar de la aventura, menos mon amich que preguntá ab angunia.

—Pera conseguirho, ¿que haig de fer?

—Matar dintre de tu tota idea generosa, tallar lo arbre de la llibertat que ab sa sanch hauran regat tots los pobles, sacrificar a millons las vidas, destruir y cremar lo mon, atropellar a tons amichs, no respectar a ta mateixa esposa...

—Prou! Prou! cridá ab resolució, á aquet preu no vull res. Arrrenquiem la vida avans de perme-trer tanta desgracia. Veste 'n!..

—Veste 'n! repetirem tots ab gravetat y tirantli

algunas monedas. Despues abessant ab carinyo al amich diguerem.

—Quan de mes no serveixi; aquesta broma nos ha demostrat que tens un cor exel-lent.

—Si que es bon cor! diguerem tots los de la taula.

—Vivint se apren, com deya la gitana, anyadí lo coronel. No son vostés qui tenen mes que agrahirli. En lo mes de Maig de 1804 Napoleón I se feu coronar emperador en la Catedral de Paris: per lo Abril de 1810 se casá ab la Archiduquesa Maria Lluisa.

JOSEF CORNET.

ACUDITS.

Durant la guerra de la Independencia, un dels nostres mes valents generals fou ferit en una cama. Mes com la ferida va ser tant considerable, lo metge que 'l curava, va declarar qu'era precis serrarli la cama.

Lo general, qu'era valent, suportava la fatal operació ab tota la serenitat de un catalá. Pero mentres li estavan serrant, se va adonar de que lo seu asistent plorava; aixis es que li va dir mitj enfadat:

—De qué ploras, tonto? No veus, benehit del cabàs, que de la meua desgracia, en lloch d'estarne trist, encara n'haurias d'estar content?

—Ay! ay! per qué? preguntá l'assistent tot confós.

—Y es clar home; per que ara no n'haurás de llimpiar mes que una bota.

—Vinch del tiro de gallinas, y he tingut sort, n'he mort deu.

—Deu gallinas! ¡quina gracial home, ¡mati deu valents!...

Segons noticias que se 'ns donan per certas, sembla que varios dels capitans manayas que han anat per

aquestos carrers de Deu, lluhint lo seu garbo en to-tas las professons de Semmana Santa hagudas y per haber; sembla, diem, que han acordat elevar una es-posició al ministre del ram, demanantli, ab modos, aixó si, que fassi que un *escut* valgui una miqueta mes de deu rals; los suplicants se fundan en que los dels seus armats, ja valian bona cosa mes, y aixó que no eran pas massa bons.

S.

XARADA.

Ma primera es una lletra,
una lletra consonant,

Ma segona es una nota
que no fa pe's estudiants.

Mentres dura ma tercera
hi ha molts tempestats.

Lo barco que no *hu* y *dos*
se pot dir qu'es un pegat.

Lo meu tot fet ab sebetas...

es un menjar... ¡quin menjar!

A.

GEROGLÍFICH.

LOLOLOLOLO Y LOLOLOLOLO

Las soluciones se donarán en lo número de dissapte.

Director: D. ANTON SERRA.

Editor responsable: D. FRANCISCO ALFONSO.

Barcelona.—Imp. de Jaume Jeps, carrer de Petritxol, 14.—1886.

Á MON AMICH

D. SERAFÍ PITARRA.

Los molts favors que de tu tinch rebuts se coronan avuy dignament ab lo permís que me has donat de explicar en la mes estensa forma de la novela lo interessant y conmovedor argument de ton molt aplaudit drama «Las Joyas de la Roser.» Si pogués augmentarse lo carinyo que 't porte, ab aixó se aumentaria. Sols te prego que m' dongues un raig de la inspiració que te anima, perquè la copia no desdiga del original.

Sempre teva.

Guadalupe.

LAS JOYAS DE LA ROSER.

CAPITOL PRIMER.

Lo Bruch.

Lo sigle 19, habia ja deixat correr los primers anys de sa vida.

Las áligas francesas, empunyadas per un home de tant génio com fortuna, caminavan de victoria en victoria per lo antich mon.

Ab sas ferestas unglas destrossavan las cuas que adornan la mitja lluna del Sultan, crusaban ab son vol las nevadas planuras de la Russia, esporoguan ab xisclets de triunfo als mamelucos de Egipte y aterraven ab son impetu y fieresa los flemátichs batallons alemanes.

La orgullosa Albion mirava asombrada desde sos flotants forts de fusta, tanta sort, tanta osadia, mentres los regnes de segon ordre se trovavan invadits en una hora y conquistats en un dia.

Napoleon, lo gran, se feya digne del seu nom.

Mes ay! que ve un moment en que la casualitat se cansa de protegir als seus favorescuts! Lo despota francés, ab tota sa grandesa tingué cert dia un pensamen petit.

La Espanya, la fértil península ahont los gentils posaren son fin-git paradís y lo riquisim hort de las Hespérides, escitá la cobdicia del vencedor del mon. Per convertir en obra lo desitj, no disposá lo árbitre de rayalmes y coronas, de la forsa que l' caracterisava, ni de la llealtat que debia distingirlo.